

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

RHEN

Zaměřím se na to, nad čím mám ještě kontrolu. Na strategii. Taktiku. Plánování.

To, co neovlivním, raději pustím z hlavy.

Například Lilith.

Odešla ode mě za svítání, ale ani potom jsem nezamhouřil oka. Celé hodiny jsem strávil ve vaně, potápěl se pod hladinu a vynořil jen tehdy, kdy moje plíce zoufale volaly po vzduchu. Snažil jsem se utopit už předtím, ale ještě nikdy jsem nechtěl umřít tak moc jako dnes ráno. Každý obraz, který mi Lilith ukázala, se mi vryl nesmazatelně do paměti, jako bych všechny ty tragédie prožil sám.

Celou dobu vím, že mí lidé trpí, ale až do včerejška mi nedošlo jak moc. Přál jsem si už jen sladkou nevědomost.

Když jsem vylezl z vany, dostal jsem hroznou chuť něco zabít. Jediné štěstí, že je Grey tak šikovný a nenechal se.

Nebo je snad štěstí spíš na jeho straně?

„Rhene.“

O setkání s Lilith jsem se sice Greyovi nezmínil, ale počítám, že si ledacos domyslel. Dnes ráno v aréně jsem se skutečně nechoval jako gentleman.

„Můžeš je vést ty?“ ptá se Harper a myslím, že mluví se mnou.

Ne, pomyslím si. Já vedu lidi tak akorát do záhuby. Copak to nevidíš?

„Já nejsem generál,“ pokrčí rameny Grey. „Dokonce ani voják. Armáda a stráže spolu nikdy ani necvičili.“

„Jamison byl přece voják. Poručík – je to tak?“

„Ano.“

„Vím, že to ve Stříbroluně pořádně zvoral, ale poručík je přece aspoň důstojník, ne? Nemůžeme se s ním poradit o tom, co s těmi lidmi uděláme, jakmile je rozdělíme do skupin podle toho, co umějí?“

„Ano, paní,“ kývne Grey a tiše odejde. Ani nepočkal na můj rozkaz. Nebo snad věděl, že jsem potřeboval, aby ho vydala ona.

Harper mi stanu po boku, ale drží si odstup.

„Takže Lilith, co?“ nadhodí tiše.

Když zmíní její jméno, bezděky sebou cuknu a Harper na mě upřesť ustaraný pohled.

„Nebyla jsem si jistá, jestli tě tak naštvála ona, ale nikdy jsi nemluvil o nikom jiném, kdo by tě tak dokázal vyvést z míry.“

„Má nos na moje slabiny,“ přiznám.

„Takže se přece jen vrátila. Včera v noci?“

„Ano.“ Připravím se, že ze mě Harper bude tahat informace o tom, co mi ta čarodějnice provedla, a bude chtít vysvětlit, proč jsem ji nepřizval do svých komnat k dalšímu kolu vyjednávání. Už jen ta myšlenka mi pohne žlučí.

Ale Harper mlčí. Stojí vedle mě a dýchá. Takhle jsme spolu stáli i včera ve Stříbroluně. Kolik se toho za jedinou noc změnilo!

„Chceš o tom mluvit?“ zeptá se nakonec.

„Ne.“

Chvilí pozorujeme lidi na nádvoří. Překvapuje mě, jak různí tihle dobrovolníci jsou. Ve frontě stojí sotva šestiletý kluk, zírání na hrad s otevřenou pusou a potom štouchne do staršího chlapce po svém boku. Počítám, že to bude jeho bratr. Připomene mi malého Jareda, takže musím odvrátit zrak. Dole se o hůl opírá stará paní podobná té, kterou v jiné vizi probodlo syhlské kopí. Z lesa se stále vynořují noví lidé a míří přímo k hradu.

Jedna dívčí tvář mi přijde podivně známá. Po chvilce uvažování na to přijdu.

Zo. Muzikantova učnice. Je malá, ale místo šatů má dnes na sobě kalhoty a holínky, na zádech si nese luk a u pasu se jí houpe dýka. Takže lovkyně?

Zajímavé. Zajímalo by mě, jestli ji Grey pošle domů.

Vlastně by je měl poslat pryč *všechny*.

Odvrátím se od okna a klesnu na židli u strategického stolu. Otcova křesla se ani nedotknu. Na desce ještě leží mapy – pozůstatek posledních jednání s rádci, než je všechny roztrhala příšera. Už ani nevím, o čem zrovna rozhodovali. Kromě toho sem příliš často nezavítám.

I Harper už odstoupila od okna. „Je to jako Risk,“ skloní se nad největší mapou přišpendlenou do středu desky. Na ní jsou hory tvořící hranici mezi Uhlíkovem a Syhlskou Nížinou.

„Risk?“ zopakuju.

„To je válečná strategická hra,“ zvedne Harper cínovou figurku vojáka. „Jsou tam dokonce i figurky lidí.“

Smutně se zasměju: „Kéž bych tak žil ve světě, kde je válečná strategie jen hra.“

„Hej,“ probodne mě pohledem. „Doufám, že víš, že můj život taky není procházka růžovým sadem.“

„Jak říkáš, paní,“ kývnu.

„Ukaž mi, jak to funguje.“

Zaváhám, protože zrovna teď nechci myslet na nevyhnutelnou zkázu svého lidu, a už vůbec se mi nechce beznadějnou situaci odkrýt před Harper, ale když na mě znovu upře oči plné očekávání, nemůžu odmítnout.

S povzdechem se zvednu ze židle a vezmu do dlaně dvanáct kovových figurek. „Syhlská Nížina je tady,“ postavím šest figurek jezdců na hřebeny hor. „Jamison říkal, že se s nimi naše armáda střetla u Willmintonu, kde byl taky zničen jeho regiment. To znamená, že vojáci Karis Luran už asi mají v rukou horský průsmyk.“

„Jak je ten průsmyk široký?“ ptá se Harper. „Nemohli bychom je tam přepadnout nebo tak něco?“

Ohromeně zvednu oči. „To bychom mohli, ale počítám, že mají dost lidí i okolo, takže bychom se tam stejně nedostali,“ zavrtím hlavou. „Nejvíc nám tedy pomůže, když je přesvědčíme o naší síle, aby utekli dřív, než vůbec k nějaké bitvě dojde. Musíme prostě budit dojem, že za sebou máme obrovskou armádu. Na moci pak už tolik nezáleží.“ Další figurky rozestavím okolo Železné Růže. „Kdybychom kolem hradu postavili slušný prapor...“

„Víš přece, že té tvojí vojenské terminologii nerozumím.“

„Prostě – když rozmístíme kolem hradu skupiny vojáků, a potom vyšleme posly do pohraničních měst s rozkazem rozmístit ostatní muže *sem, sem a sem*,“ postavím na mapu další panáčky, „vytvoříme iluzi dobře připravené milice.“

Harper teď obejde stůl a stane po mém boku. I ona se teď zaujatě dívá na mapu. „Tak proč se pořád tváříš jako boží umučení?“

Před očima se mi mihne obraz hořícího domu, do kterého se dobývají vojáci, zatímco se civilisté snaží zachránit před ostrím jejich mečů.

Otřesu se a poodstoupím. „Protože nemám ani páru, jestli mám na hranicích ještě nějaké vojáky. Nikomu nevěřím natolik, abych ho poslal s tajnou zprávou.“

„A co Grey?“

„Toho potřebujeme tady. Bude vyjíždět do nejbližších oblastí. Nemůžu ho někam poslat na celé týdny.“

„Jasně,“ mihne se jejím obličejem stín pochybnosti.

„Copak?“ zamračím se.

„Mluvíš o celých týdnech a já... Nevěděla jsem, že se to potáhne tak dlouho.“

Aha. Její matka. Tahle mise – tohle *prokletí* – slibuje jen neštěstí pro všechny zúčastněné. „Ještě pořád doufáš, že Lilith přemluvíš, aby tě poslala domů? Včera bys ji ale nechtěla vidět, to mi věř, má paní.“

Harper si mě pátravě změří a její pohled mi spočine na hrudi jako těžké závaží. „Už jsem viděla, co ta čarodějnice dokáže,“ řekne, „tak nevím, co bylo tentokrát jiné.“

Nemůžu jí to vysvětlit, protože neví celou pravdu. Klesnu zpět na židli a zadívám se na figuríny na mapě. V rukou už mám jen jednu, a tak ji zamyšleně několikrát otočím v prstech.

Harper přijde blíž a figurína se přestane hýbat. Jsem napružený jako uvězněná šelma a stojí mě hodně úsilí zůstat klidně sedět.

Asi si toho všimla, protože se už nesnaží přijít blíž. Sedne se o tři židle dál.

Potom hlesne: „Neutíkej mi.“

Naše včerejší slova. Kolik se toho od té doby změnilo. Za jednu jedinou noc! Nemůžu Harper nabídnout nic než zklamání. O tom

už mě ta nešťastná kletba přesvědčila. Lilith mi to jen přišla připomenout.

Podívám se na Harper a zhluboka se nadechnu, aby se mi netřásl hlas. „Já neuteču, Harper,“ odmlčím se a zvednu, „ale zatím tě prosím, abys mě nepronásledovala.“